

30.	P	Janez Klimak, menih	Otoče	10.00 17.30	OBHAJILO BOLNIKOV † Bogija Falle
31.	T	Kornelija, muč.	Kamna Gorica	17.30	†† Jožico in Toneta Smrekar
1.	S	Tomaž, muč.			maše v fari ne bo
2.	Č	VELIKI ČETRTEK	Kamna Gorica	17.30	za zdravje, obredi Velikega četrta
3.	P	VELIKI PETEK	Dobrava	17.00	obredi Velikega petka
4.	S	VELIKA SOBOTA	Dobrava	17.00	razpored blagoslovov spodaj †† Jožeta in Danico Pirih
5.	N	VELIKA NOČ	Kamna Gorica	8.00	Velikonočna PROCESIJA, †† Franca Podobnika in sorodnike
6.	P	VELIKONOČNI PONEDELJEK	Otoče Lesce	17.30 19.45	†† Uršnikove orglarski KONCERT Nike Frelih
7.	T	Herman, red.	Dobrava	17.30	† Alojza Mohoriča
8.	S	Julija, redovnica	Kamna Gorica		maše v fari ne bo
9.	Č	Hugo, škof	Dobrava	17.30	† Stanka Raspeta
10.	P	Mihael, redovnik	Kamna Gorica	17.30	† Dušana Betona
11.	S	Stanislav, škof	Dobrava	17.00	† župnika Martina Kočevarja
12.	N	BELA NEDELJA	Kamna Gorica	8.00	za farane

PRIPOROČAM SE ZA MAŠNE NAMENE.

VABIM VAS NA OGLED ŠKOFJELOŠKEGA PASIJONA.

Praznovanje Velikonočnega tridnevja: Na **VELIKI ČETRTEK** po večerni maši v Kamni Gorici obredi, na **VELIKI PETEK** na Dobravi obredi, na **VELIKO SOBOTO** bom ob 6.00 blagoslovil ogenj in vodo na Dobravi, ob 6.30 pa v Kamni Gorici. Ob 9h bom začel blagoslavljanje jedila na Brezovici, ob 9.15 na Prezrenjah, ob 9.30 v Zalošah, ob 9.45 na Otočah, ob 10.00 na Mišačah, ob 10.15 na Dobravi. Ob 11h bom blagoslavljal jedila na Lipnici, ob 11.30 na Ravnici, ob 15h pa v Kamni Gorici.

Ob 17h se bo na Dobravi pričela slovesna vigilija Velike noči. K maši prinesite sveče. Na **VELIKO NEDELJO** nas bodo v **VELIKO NOČ** ob 6h na Zijalki uvedli možnaristi. Ob 8h bomo s Velikonočno procesijo pričeli slovesno praznovanje.

Hvala vsem, ki boste pomagali, da bo praznovanje lepo potekalo. **ALELUJA!**

Izdala župnija Kamna Gorica. Odgovarja: Marko Avsenik, žup. upravitelj.

El. naslov: marko.avszenik@rkc.si Telefon: 041 614 964

ŽUPNIJSKI LIST

ŽUPNIJE

KAMNA GORICA

Letnik 3. Št. 7. (od 29. 3. do 12. 4. 2026)

VELIKONOČNO VOŠČILO SLOVENSКИH ŠKOFOV

Bratje in sestre v Kristusu! Evangelist Janez začne vest o Jezusovem vstajenju s prvim dnevom tedna, ko je prišla Marija Magdalena navsezgodaj h grobu, kjer je bil kamen od groba odvaljen in Gospoda ni bilo. Za ves svet je bil tedaj še en »ponedeljek«, ko so se ljudje odpravljali po svojih opravkih in so pred seboj videli še en običajen teden. Nekaj ducatov pa jih je tistega prvega dne v tednu še precej prestrašenih trepetalo, kaj bo z njimi, ker je bil njihov Gospod, Jezus Kristus, kruto pokončan.

Verjetno je marijina novica učencem zbudila še več vznemirjenja. A neustavljivi val o veliki novosti, ki je spremenila svet, se je v tistem trenutku že sprožil. Do konca tistega prvega dne v tednu so nekateri že poročali o tem, da so videli Gospoda. Nekateri so ga s težavo prepoznavali; da bi namreč tisti, ki so ga videli umreti na križu in položenega v grob, znova živel, je bilo za človeka nemogoče. Grob je bil do tedaj edina nespremenljiva gotovost; z Jezusovim vstajenjem pa je grob postal prehod k Očetu. Pričevanje vstajenske liturgije in praznovanje teh, ki so sprejeli vero v to novost, veje tudi v naših krajih.

Tudi za marsikoga je morda danes običajna nedelja – dan počitka ali dela v dežurnih službah. Morda mnogim tudi danes bolezen, samota, neuspeh razžira srce in telo. Toda val oznanila, da je Jezus vstal, zmore premakniti kamen, ki zatemnjuje moje življenje. Kakor je bilo za Jezusove učence potrebno štirideset dni, da so sprejeli vest, da Jezus živi, je tudi nam dan čas: čas, da bi to pričevanje izkusili v svojem življenju. Da Jezus tudi vsakemu izmed nas da znamenja, po katerih bomo verovali vanj. To vse spremeni, ker spremeni naš zadnji cilj. Spremeni cilj upanja, ki je temelj našega vsakdanjega odločanja, delovanja.

Vest o praznem grobu je Marija Magdalena prinesla Simonu Petru in drugemu učencu, ki ga je Jezus imel rad. Ta drugi učenec si danes ti, sem jaz, ki danes znova posluša vest, ki je ni mogoče utišati: Jezus je vstal. Dragi bratje in sestre, škofje vam želimo, da bi val tolažbe in upanja zaradi Jezusovega vstajenja, ki razodeva tudi našo nesmrtnost v Jezusu, oblival tudi vaša srca.

msgr. dr. Janez Kozinc, soboški škof

p. Henri Didon: RAZMIŠLJANJA ZA POSTNI ČAS 3

Judovske oblasti so bile ob Jezusovem govorjenju in čudežih vedno bolj razjarjene. Večkrat so zahtevale od Jezusa, da se opraviči. Potem so od njega zahtevale znamenj, on pa jim je rekel: »Temu prešuštnemu rodu se ne bo dalo znamenje...« Zato je na seji Velikega sinedrija veliki duhovnik Kajfa predlagal, da je bolje, da »Jezus umrje za ljudstvo, kakor da bi trpel ves narod.« Namerno je preslišal je opozorila Janeza Krstnika, preroka, da se je približalo nebeško kraljestvo. Zatisnil si je oči pred znamenji, ki jih je Jezus med ljudmi neprestano delal. Zakrknil je srce, zgražal se je pred mislijo, da se Jezus dela enakega Bogu, namesto da bi v nejasnosti prosil za razsvetljenje od zgoraj. Glas Duha je vpil kakor lev v judovski puščavi. Pa ga niso slišali. Ne vemo, od kod prihaja, so rekli. Ako niso bili sposobni slišati tistega, ki je šel pred Gospodom, da bi mu pripravjal pot, kako bodo slišali in spoznali samega Gospoda! Zanimivo je to, da so mu prej prisluhnili grešniki in poslednji izmed ljudstva, oni, voditelji izvoljenega ljudstva, pa ne. Bahali so se s svojo krivo pravičnostjo. Boga pa spoznajo in slišijo le tisti, ki ga živega v sebi nosijo.

V judovskem narodu je obstajala oblast, ki je bila višja od kraljevske in duhovniške. To je bila oblast Jahveja, ki je vladal iz svetišča in govoril po prerokih. Kdor bi se boril proti njim, bi se boril proti Bogu... Kasneje, po Jezusovem vstajenju, ko bodo začeli preganjati Jezusove učence, pa so ti v preganjanju postajali še močnejši, je na to veliki zbor opozoril Gamaliel, in dali so se prepričati (Apd 5, 34-39). A v Jezusovem primeru so bili neizprosni. Apostol Pavel bo kasneje zapisal: »Bog je vse vklenil v nepokorščin, da bi se vseh usmilil.« Rešeni smo lahko le, kolikor verujemo vanj. Če se Judje ne spreobrnejo, bo izvoljenost od njih prešla na pogane. Kot je rekel Jezus: »Prvi bodo poslednji in poslednji prvi.«

Kar se pa tiče Božjega Sina: njegovo zavrženje od strani grešne oblasti bo začetek njegove slave. On bo postal vogelni kamen, zvesti se bodo vzdavali vanj kot v duhovno stavbo, v svet tempelj, za Božje svetišče v Duhu. Grešna oblast bo začela spletkariti naprej, na vsak način bo Jezusa poskušala kompromitirati pred rimsko oblastjo. Predstavili ji ga bodo kot nevarnega Rimu... Zaradi Jezusa bodo začeli sodelovati s Herodovci, čeprav so bili ti tujega pokolenja in so jim v pogledu na prihodnost nasprotovali in se povezovali s cesarjem. Politika je polna takih zvez. Jezusa se zvijače kot npr. vprašanje: »Ali je dovoljeno dajati cesarju davek ali ne,« niso dotaknile. »Dajte cesarju, kar je cesarjevega in Bogu, kar je Božjega«, jim je odgovoril in jim tako zaprl usta... Potem jih je vprašal on: »Kaj mislite o Mesiju? Čigav sin je?« Dejali so mu: »Davidov«. Rekel jim je: »Kako ga torej David v Duhu imenuje Gospod, ko pravi: »Gospod je rekel mojemu Gospodu: »Sedi na mojo desnico, dokler ne položim tvojih sovražnikov pod tvoje noge.« Če ga torej David imenuje Gospod, kako je njegov sin.« In nobeden mu ni mogel nič odgovoriti in od tistega dne si ga tudi nihče ni drznil še kaj vprašati (Mt 22, 41-46)...

Ko je odhajal iz templja, so k njemu stopili njegovi učenci, da bi mu pokazali tempeljske stavbe. Spregovoril jim je in rekel: »Vidite vse to? Resnično, povem vam: Tu nikakor ne bo ostal kamen na kamnu, ki se ne bi zrušil...« Napovedal jim je stisko nad Jeruzalemom, lažne kristuse in lažne preroke. In napovedal je konec sveta, svoj drugi prihod in poslednjo sodbo. Pozval jih je k čuječnosti in k dobri izrabi časa.

Vse, kar jim je govoril, se je izkazovalo za neučinkovito. Na vrtu Getsemani bo potil krvavi pot. Ali je bilo vse zaman. Že pri zadnji večerji je učencem napovedal, da ga bodo vsi zapustili. Da ga bo Peter zatajil. Da da bo Juda izdal. V vrtu Getsemani so učenci pospali, namesto da bi molili. Obsodba, pri kateri nihče ne upa biti kriv zanjo: »Veliki duhovniku jo bodo obesili Pilatu, Pilat Herodu, Herod Pilatu, Pilat judovskemu ljudstvu... Pilat si bo umil roke, češ da je nedolžen. Veliki duhovniki so ponavljali argument, da se je delal božjega Sina, kar je po Mojzesovih zakonih prepovedano in bogoskrunsko..., a Pilat je vedel, da so ga izdali iz zavisti... Pokazala se je zgrešena vizija slavnega, sijajnega Mesija. Pokazalo se je zaganjanje hudobnega duha v Božjega Sina, a hudobni duh je izgubljal, ker je bil Jezus pokoren Božji volji. »Ne moja, ampak tvoja volja se zgodi«, je rekel v hudi stiski...

A že pri zadnji večerji bo učencem izročil svoje telo in kri in jim naročil, naj ta obred ponavljajo v njegov spomin. Ostal je z nami pod podobama kruha in vina.

Kakor so Izraelci po duhovnikih v templju vsako veliko noč darovali izbrano enoletno jagnje brez madeža. Nato je bilo običajno pečeno in začinjeno z grenkimi zelišči. Opresni kruhi so se spekli in vino so nalili v posode. Nekvašen kruh in grenka začimba sta jih spominjala na trpljenje v egiptovski sužnosti; jagnje jih je spominjalo na klavno žival, s katere krvjo so namazali duri judovskih hiš, da se obvarujejo pred jezo moralnega angela. Nekdaj so večerjali stoje, s palico v roki, z opasnimi ledji, kakor popotniki, ki se pripravljajo na odhod. Sčasoma so te podrobnosti ponehale. Velikonočno jagnje so jedli ležeč na stoli, ker so jim rabini zatrjevali: »Stoje jesti pristoji hlapcem, leže jesti pa gospodom. Brez dvoma je to kruh bolesti in sužnosti, toda treba ga je jesti tako, kakor ga jedo svobodna bitja, kralji in velikaši.«

Število gostov ni smelo biti manjše kakor 10, a lahko jih je bilo tudi do 40 ali 50. Obednica je bila prevlečena s preprogami in zavesami. Na sredini je stala edina, nizka miza, na kateri je bilo jagnje, opresni kruhi in kupa z vinom, ki so si jo gostje podajali. Okrog in okrog mize so stali v polkrogu stoli, nekoliko nagnjeni in malo višji od tal. Vsak gost se je stegnil na levo stran, da je bila desnica prosta. Prvi prostor je bil v sredi, drugi na levi, tretji na desni in tako dalje. Med stoli in stenami so lahko prihajali in odhajali služabniki na povelje njihovega gospodarja.

Tudi dva učenca (morda Peter in Janez) sta obednico za zadnjo večerjo pripravila. Jezusu častni sedež na sredini, Peter na levici, Janez na desnici. Če se je ljubljenečenec nagnil malo nazaj, je lahko položil svojo glavo na Jezusove prsi...

»Ko je prišla ura, je Jezus sedel k mizi in apostoli z njim. In rekel jim je: »Srčno sem želel jesti z vami to velikonočno jagnje, preden bom trpel, kajti povem vam, da ga ne bom več jedel, dokler se ne dopolni v Božjem kraljestvu. In vzel je kelih, se zahvalil in rekel: »Vzemite to in si razdelite med seboj, kajti povem vam, da odslej ne bom več pil od sadu vinske trte, dokler ne pride Božje kraljestvo.

In vzel je kruh, se zahvalil, ga razlomil, jim ga dal in rekel: 'To je moje telo, ki se daje za vas. To delajte v moj spomin.' Prav tako tudi kelih po večerji, rekoč: 'Ta kelih je nova zaveza v moji krvi, ki se preliva za vas.'« (Lk 22, 14-18).

Vse, kar je Jezus rekel in storil iz ljubezni do nas, nam prinaša odrešenje.